

žily-li takovéto býv. voj. aktivní osoby skutečně nejméně 10 roků), a nepočítá tedy s připočtením vál. roků. Nemá tedy st-l nároku na to, aby do doby rozhodné pro přiznání pense byly vál. roky započteny dvojnásobně. — — —

Č. 8492.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Výrazem »meubles« ve dvorském dekretu ze 13. září 1804 sb. pol. zák. svaz. 22 č. 31 o přiznání odškodného při přeložení státních zaměstnanců nelze rozuměti toliko nábytek ve vlastním slova smyslu, nýbrž také jiné bytové zařízení (svršky).

(Náiez ze dne 14. března 1930 č. 4.168.)

V ě c: Bohuslav H. v T. proti ministerstvu financí o náhradu stěhovacích výloh.

V ě c: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 10. listopadu 1927 předložil st-l, vrch. fin. rada, cestovní účet za přesídlení z P. do T. V účtě tomto účtoval mimo jiné položky i služné za 1 měsíc v obnosu 3.250 Kč. Byv výnosem z 24. listopadu 1927 vyzván, aby prokázal, že měl v P. byt opatřený vlastním nábytkem a že tento nábytek do T. přestěhoval nebo že nábytek v P. zcizil a pořídil si v T. nábytek nový, sdělil st-l dne 30. listopadu 1927, že sice v P. vlastního nábytku neměl, že však měl sbírku obrazů čítající 19 originálů a knihovnu a že náklady spojené s opatřením beden, s balením obrazů a dopravou, jakož i opravou poškozených rámu převyšují náklad na dopravu poškozeného mládeneckého nábytku. Žádal proto o přiznání odškodného ve výši jednoměsíčního služného ve smyslu dekretu dv. kanc. ze 13. září 1804 odst. 3. Když však fin. ředitelství v Brně výnosem z 9. prosince 1927 položku 3.250 Kč z účtu st-lova vyloučilo, podal st-l odvolání, v němž dovozoval, že svobodným státním zaměstnancům přísluší dle dekr. dv. kanc. z roku 1804 nábytečné bez ohledu na to, zda zaměstnanec ten má vlastní nábytek či nikoli; ostatně prý měl st-l nárok na nábytečné proto, že v P. měl sbírku obrazů čítající 19 originálů a náklad spojený s opatřením beden, balením obrazů, dopravou a opravou poškozených rámu, převyšuje náklad na dopravu a opravu mládeneckého nábytku. Obrazy jsou součástí nábytku a množství nábytku nemůže býti rozhodným. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto . . .

O stížnosti do rozhodnutí tohoto uvažoval nss takto:

Podle § 3 dekretu dvor. komory ze 13. září 1804 sb. zák. polit. sv. 22. č. 31. str. 135, přísluší státním úředníkům z moci úřední přeloženým za určitých předpokladů vedle diet a náhrady cestovného i nárok na přiznání odškodného za jejich »meubles« (»für ihre Meubles« podle něm. textu), a sice u svobodných ve výši jednoměsíčního, ženatým ve výši dvouměsíčního, ženatým s více než dvěma dětmi pak ve výši tříměsíčního služného.

Na sporu je v daném případě toliko otázka, co sluší rozuměti pojmem »meubles« v cit. dvor. dekretu. Žal. úřad zahrnuje pod pojem ten toliko nábytek ve vlastním slova smyslu a vylučuje z pojmu toho ostatní bytové zařízení. Tomu nasvědčuje zejména skutečnost, že nař. rozhodnutí odepřelo přiznati st-li t. zv. nábytečné, ačkoliv st-l tvrdil, že měl v dřívějším působišti knihovnu a 19 obrazů (originálů) a že tyto věci dlužno počítati k nábytku (meubles) ve smyslu cit. dvor. dekretu. Stanovisko žal. úřadu nemá však opory v zákoně.

Výraz »meubles« jest odvozen z francouzského slova »mouvoir« (lat. movere, mobilis) a znamená na rozdíl od »immeuble« všechny movitosti vůbec (srov. Sachs-Villatte: Dictionnaire Encyclopedique Français — Allemand). Podle německo-českého úředního a právníckého názvosloví I. díl, uspořádaného Drem K. Kadlecem a Drem Karlem Hellerem, jakož i podle slovníku J. F. Šumavského »Deutsch-Böhmisches Wörterbuch« z roku 1846 znamená slovo »Möbel« (»meubles«) tolik, co »Mobilien«, movitosti, čili svršky vůbec. Tomuto slovnímu výkladu odpovídají i vysvětlivky, které v § 3 shora cit. dvor. dekretu z r. 1804 daly dvor. dekrety ze 26. září 1827 č. 34.978 a z 29. července 1832 č. 31028. Podle nich jest odškodné t. zv. »nábytečné« (»Möbelentschädigung«) náhradou za zařízení, které měl úředník v dosavadním působišti. Z předeslaného vysvítá, že výrazem »meubles« ve dvor. dekretu z roku 1804 nelze rozuměti toliko nábytek ve vlastním slova smyslu, nýbrž také jiné bytové zařízení (svršky).

Za tohoto stavu práva nemá ovšem opory v zákoně názor žal. úřadu, že st-li nepřisluší právní nárok na t. zv. nábytečné jedině proto, že neměl vlastního nábytku. Že by knihovnu a obrazy nebylo lze počítati k bytovému zařízení, nelze důvodně tvrditi a úřad to také nepopřel. Jak doličeno, posoudil žal. úřad nesprávně skutkovou podstatu sporu a bylo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss, aniž bylo možno zabývati se dalším vývodem nař. rozhodnutí, že st-li bylo poskytnuto odškodné ve výši 14denních diet ve smyslu výn. min. fin. ze 3. února 1919 č. 1643 pres., resp. výnosu z 2. srpna 1919 č. 14289 pres., ježto podle znění těchto vývodů nebylo odepření nábytečného odůvodněno tím, že st-li byly přiznány diety za 14 dnů s příplatkem za noc a nebylo tedy přiznání diet těch příčinou odepření nábytečného.

Č. 8493.

Policejní věci. — Řízení správní. I. * V předpisech o řízení za účelem schválení skladiště třaskavin (§ 46 min. nař. č. 68/1877 ř. z., § 6 min. nař. č. 62/1891 ř. z.) není vyslovena zásada koncentrační. II. * V řízení, pro něž není vyslovena zásada koncentrační, je však nařízeno místní (komisionelní) jednání, jest strana pod následky prekluse povinna přednésti při tomto jednání veškeré námítky, k jichž projednání toto místní jednání jest určeno, tedy nejen ryzí námítky skutkové, nýbrž z námitek právních i ty, k jichž zodpovědění je třeba provéstí šetření na místě samém.

(Nález ze dne 15. března 1930 č. 4018.)